

— Виждамъ.

— Това чисто бѣло облаче, което скита бездомно по небето, е доброто. Азъ ще те превърна на бързокрилъ вѣтръ. Спусни се и стигни бѣлото облаче, понеси го на лекитѣ си криле и го занеси долу, на земята. Тогава тамъ ще зацари радостъ и всички хора ще станатъ съ златни сърдца като твоего.

Като казало това, слънцето се скрило задъ клонетѣ, а Шумъ Чумъ Шумъ, се превърналъ на бързокрилъ вѣтръ и се понесълъ на лекитѣ си крила къмъ бѣлото облаче.

И той до днеска го гони. Тича подиръ него и все неможе да го стигне.

А когато го стигне, той ще го отнесе на лекитѣ си криле къмъ земята и тогава тамъ ще зацари доброто. И всици хора ще станатъ съ златни сърца.

Василь Павурджиевъ

ЕСЕНЬ

Есень политѣ размѣта,
И златни листи порони,
Пропжди Слънчо далече,
Пойнитѣ птички прогони.

Посърна жално полето,
Тревата сочна изсъхна,
Млъкнаха вакли овчици,
Кавалъ овчарски заглъхна.

Сама остана гората,
Да жали млада премѣна,
Да чака зима да мине,
Да грѣйне пролѣтъ засмѣна.

Вѣтрътъ пѣе припѣва,
Ронятъ се бавно листата,
И всичко глъхне, нѣмѣе —
Есень политѣ размѣта.

Людмилъ Ст. Дриновъ

